

Gestti seltspelu on endine. Magusel viisil tehtalise tööd. — Meie sirjandus edeneb; luigi väitsel orvul, siiegi on saält sounid teri leido. Meie litsas ruum ei luba meid siin selle sohta püsemaid seletusi tuua. Üleüldse paistab edenemine ja wärstus meile Gestti rahwa elust igalt poolt silma, ehl külal ka waresed igatord ei waisi. Seowime südamest, et ühendus igal pool maad letaks, töök labutused ja jonnid laolsi wad, ja meie ettevõtted förge seisi Majesteedi wolisuse oll edenelssiwad, losulsiwad ja hääd wilja sonnassiwad, ettevõtted, mis meie trudusit förge Reišri wästu linnitawad ja ülendawad. Seda andtu Jumal.

— dt.

Meeletu tegu.

E. Röniigl järelle V. Grünfeldi.

Kui Bene wöidurilas sõjawägi, kes kindral graf v. Buxhövdeni jubatusel Soomemaa oli ära wölnud, saält tagasi tuli, kāis neil farjade laupa huntisid lannul, kes end ära löpnud hobustest toitsi wad, nii et reisimine sel forral Eestimaal wäga lardetaw oli huntide pääst. Sellest hoolemata wöttis üts Gestti talunoene reisi ette ja läts oma tolme lapse seltsis, kellest kõige noorem rinna-laps oli, ühe laugel elawa jugulase poole minema. Nad sõitsi wad saaniga. Tee oli litsas, aga tasane ja mõlemal pool seisib sūgaw, aga pehme lumi.

Wounani ei olnud midagi õnnetust, aga sui tee ühe metsa juurde wiis, suulis naene enese taga forraga lahtlosi sahinet. Rohkudes waatas ta tagasi ja nägi hunditarja oma taga förlivat. Surmahirmus lihutas ta hobust, kes

sa hõdaohtu märlas, lõtremale joossule. Aga paar suurt, näljast hunti ei jäänuud tolligi laugemale. Araülemata hirm ja meeleteitmine osus õnnetu ema hinge sisse, ja nagu laewamees kõige suurema hõda forral kõige fastimad warandused merde heidab, et iseenese elu päästa, nii tegi ta õnnetu ema. Meeletult hooras ta oma festmisse lapse, ühe tütarlapse, kes alati haiglane oli olnud, linni ja mirutas saanisti maha. Weel töös õnnetu lapsi meeleteitlik siia tema förwades, cui ta nägi, et hundid, kes ainult filmapilgu oma ohvri purustistumises oliwad tarvitatanud, temale jälle järele traawisiwad. Tema surma-hirm laerwas, fest hundid oliwad juba tema förrval. Ta wajutas magawa rinnalapje föwasti wästu rinda ja heitis ühe metslise pilgu oma nelja-aastase poja pääle, kes end hirwuga tema nojale surus.

"Ma tahab hää laps olla!" palus poissile. "Ets ole, ja ei wista mind mitte maha, nagu ja selle siifa-faela wista sid?"

"Siisgi, siisgi!" hüüdis õnnetu naene hirmsas meeletuses. "Sa oled hää laps, aga Jumal on armuline — mine!"

Hirmus tegu oli sündinud!

Naene lihutas hobust huulele liirusele. Ta ei julgenud enam tagasi waadata.

Korraga langeviwad lals faredat läppa tema õla pääle ja hundi lahtised lõuad tulivad nähtavale. Hundi raskus rõbus naese taha poole — saäl töusiwad ta läed lapsega üles poole, ja pool fistudes, pool andes ladus hunt lapsega metsa, funa ema meelemõistusteta saani pääle pifali langeb.